

Տ. ՏԱՐՈՆ ԱՔԵՂԱ ՂՈՒԼԻԿՅԱՆԻ ԱՆԴՐԱՆԻԿ ՔԱՐՈԶԸ՝ ԽՈՍՎԱԾ Ս. ՆՈՒՓՄԻՄԵ ԵԿԵՂԵՅՈՒՄ ՄԱՏՈՒՅՎԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ

(6 նոյեմբերի 2006 թ.)

«Զքէն գոհանամք հանապազ, որ զանց արարեր զմերով անարժանութեամբս, այսպիսի սահառք եւ անպարտում խորհրդոց կարգեցեր սպասաւորս»:

(Պապարագամարույց)

«Յանուն Նոր եւ Որդոյ եւ Նոգոյն Սրբոյ. ամէն»:

Միրելի՛ հավաքացյալներ, Պապարագամարույցի այս բառերն էին ինձ ոգեշնչում Սուրբ Պապարագի ընթացքում: Շուրջ քառասուն օրեր առաջ՝ Վարագա Սուրբ Խաչի փոնին, որ փոնախմբվեց սեպտեմբերի 25-ին, Մայր Աթոռ Սուրբ Էջմիածնի Մայր Տաճարում, Իջման Սուրբ Սեղանի առջև, օծակից վեց եղբայրներիս հետ, ծնրադիր, կոչվեցինք քահանայության, ուխտեցինք վերցնել մեր խաչը և գնալ Քրիստոսի հետևից, լինել Նայոց առաքելաւիմն և լուսավորչահասարակ Սուրբ Եկեղեցու արժանի մշակներ՝ «առանց ամօթոյ»: Ձեռնադրությանը հաջորդեց քառասնօրյա պահեցողության շրջանը՝ Մայրավանքի հինավուրց ու դարարույր պատերից ներս:

Ահա այսօր, որպէս լրումն այդ քառասուն օրերի, Սուրբ Նայրերի աստվածաշնորհ փնօրինությամբ, մեր անդրանիկ և ուխտի Սուրբ Պապարագն ենք մարուցում՝ առ Աստված կանչելով. «Սուրբ, Սուրբ, Սուրբ Տէր գօրութեանց, լի են երկինք եւ երկիր փառօք Զո» (Պապարագամարույց):

Այսօր, ի նշան մեր սկսվող քահանայագործման, ծնկի ենք գալիս Աստծու, բոլոր Սրբերի և Ձեր առջև, սիրելի՛ հավաքավոր ու բարեպաշտ ներկաներ, վերստին նորոգում ու վերարծարծում ենք մեր ուխտը, քանզի «մերկանալով հին մարդուց և հագնելով նորը»՝ մենք խոստացանք օրինակ լինել «հավաքացյալներին խոսքով, վարմունքով, սիրով, հավաքով, մաքրությամբ» (Ա Տիմ. Դ 12), զի պատվիրվեց մեզ «Աստծու խոսքն ընթերցել, հորդորել և ուսուցանել հավաքացյալներին», զանց չառնել «այն շնորհը, որ փրկեց մարգարեությամբ երեցների ձեռնադրումով» (Ա Տիմ. Դ 13-14):

Ձեռնադրության Սուրբ խորհրդով Աստծուց ոչ միայն մեզ բաշխվեցին Սուրբ Նոգու շնորհները, փրկեց նվիրապետական կարգ, երկնային իշխանություն՝ յոթը խորհուրդներն ի կարար ածելու, մեր Տիրոջ՝ Նիսուս Քրիստոսի փրկագործությունն ամենուր վարդապետելու և հուսո գավակներին քրիստոսահասարակ կյանքի պարգևատրու շավիղներով փանելու, այլև Քրիստոսի Ավետարանը քարոզելու, ուսուցանելու և ժողովրդին ապաշխարության կոչելու, հավաքավոր հոգին քաջ հովիվ լինելու և նրան դեպի խաղաղ նավահանգիստ առաջնորդելու համար:

պարվիրանը՝ այդքան ծանր չի թվա, որովհետև կհասկանանք նաև, թե ինչ է ուզում մեր Տերը մեզնից: Ուրեմն՝ նախ և առաջ կամենալ, ցանկանալ է պետք: Ի՞նչ է Տերը ուզում մեզանից, երբ մենք կամենում ենք Իր հետ լինել: Ուզում է, որ ուրանանք մեր անձը: Ի՞նչ է նշանակում անձն ուրանալ: Անձն ուրանալ քրիստոնեական հասկացողությամբ մեր Տիրոջ՝ մեզ փոխանցած պարգամի մեջ շար հստակ է. նշանակում է նախ և առաջ ապրել ուրիշների համար, նախ և առաջ ապրել՝ ուրիշներին բարիք պարգևելու համար, ուրիշներին սեր, շնորհ փոխանցելու համար, դիմացինի մասին ավելի շար մտածել, քան՝ սեփական անձի: Այս է անձն ուրանալը: Դիմացինի մասին հոգ փանելով՝ դիմացինն էլ կհոգա մեր մասին: Դրանով փեղեղական ներդաշնակությունը, որ խախտվել էր մարդկային մեղքի պարճառով, վերստին կհաստատվի, որովհետև յուրաքանչյուրը կկարողանա դիմացինի մասին հոգալ այնքան, որքան անհրաժեշտ է:

Ուրեմն, սիրելիներ, մեր անձն ուրանալը նշանակում է դիմացինին նվիրվել օգտակարության եւ անհրաժեշտության սահմաններում, որպեսզի դիմացինը նույնպես օգտակար և անհրաժեշտը փրամադրի մեզ՝ Աստվածային կամքի համաձայն: Եվ ահա Տերն ասում է. «Թող վերցնի իր խաչը հանապազ»: Ի՞նչ է նշանակում սա: Նշանակում է մշտապես բավարարվել այնքանով, այն իրողությամբ, հնարավորություններով, ճակատագրով, ինչն Աստված է մեզ շնորհել, և այդ խաչը զանազան փորձությունների, զանազան գայթակղությունների մեջ փանել առաջ, հարափն՝ Աստծու կամքի համաձայն:

Ներկաբար՝ այսօրվա այս խորհրդածությունների հիման վրա պետք է կամենանք նախ և առաջ Տիրոջը հետևել: Եթե այդ կամքը չկա, բնականաբար պիտի ասենք, որ Տերը մեզանից շար է պահանջել: Երկրորդ՝ իրապես դիմացիններին սիրենք ավելի, քան ինքներս մեզ, և դիմացինին ծառայենք ավելի, քան ինքներս մեզ: Վերցնենք մեր խաչը մեր ուսին, այն ամենը, ինչ Աստված մեզ շնորհել է՝ երջանկությունից մինչև դժբախտություն, և հետևենք Իրեն՝ Իր սիրուն ընդառաջ, փոխադարձելով Իր սերը համապատասխան սիրով, որպեսզի այդ սիրուն որպես պատասխան նաև մեր երկիրը լցվի Աստվածային օրհնությամբ, Աստվածային շնորհներով, և կարողանանք իբրև իրական, ճշմարիտ քրիստոնյաներ ապրել այս աշխարհի վրա, սպեղծագործել, միմյանց բարիք ցանկանալ, եղածով գոհանալ և եղածը ավելացնել ու բազմապատկել Աստծու փառքի, այլ ոչ թե մեր սեփական կարիքների և շահախնդրության համար:

Սիրելիներ, իմ որդիական պարտքն եմ համարում նախ և առաջ երախտագիտության և շնորհակալանքի խոսքս հղել առ Ն.Ս.Օ.Տ.Տ. Փարեգին Բ Ամենայն Տայոց Կաթողիկոսը: Ճիշտ վեց տարի է, ինչ Ամենայն Տայոց Կաթողիկոսության լուսավորչահասարակ գահին բազմեց 132-րդ գահակալը՝ Փարեգին Երկրորդը: Այսօր, սիրելի՛ հավատացյալ բույրեր և եղբայրներ, հարկ չկա մեկ առ մեկ թվարկել այն բոլոր իրագործումները, որոնք կյանքի կոչվեցին Տայոց Տայրապետի ձեռամբ՝ անցնող տարիներին, քանզի ով աչք ունի, կտեսնի: Մեծերը գնահատանքի խոսքերի անհրաժեշտություն չունեն: Նրանց գնահատում են ժամանակն ու պարմությունը:

Դեռևս ճեմարանական ուսումնառության տարիներից Վեհափառ Տայրապետն ամեն պարեհ առիթ օգտագործում էր՝ իր եկեղեցանվեր ու հայրենակառույց շունչը իրենից երիտասարդներին փոխանցելու, երիտասարդական իր ավյունն Աստծուն ընծայաբերման կեն-

